

Lokal hjelp til Gambia

Gambia er godt kjent i vårt distrikt takket være engasjerte moinger.

Jeg har vært så heldig å oppleve litt av det afrikanske landet på grunn av en meget spesiell, energisk, optimistisk, hjelpsom, blid, arbeidsvillig, tålmodig dame ved navn Annebjørg. (i Gambia kjenner alle henne ved navnet "Ann"). I det lille, fattige landet rundt elven Gambia har hun de siste årene oppnådd store resultater. Hun drevis av barn får en bedre hverdag, skolegang og mat hver dag.

Mange i vårt distrikt, ja over hele landet, kjenner henne som Ebo-town's store hjelper. Hun har bygget opp en skole for barn fra fire år og oppover. En privat skole som nå er så populær at mer velstående ønsker sine barn dit i stedet for til offentlige skoler.

I dette landet er det nemlig ingen selvfølge at man får gå på skolen. Skolen er så full av elever at de nå har både for-middags og ettermiddags-undervisning. Det er over 30 ansatte. Alle elevene får et måltid per dag, noe som er viktig for hele familien, en munn mindre å mette. Hver fredag får de frukt og hver tirsdag en gulrot. I tillegg får de vitaminer to ganger i uken og Annebjørg sier ungene er gladere og blidere enn tidligere.

Glade, blide, men også litt sjenerte unger er inntrykket vi

sitter igjen med etter flere besøk på skolen. Noe så selv sagt for oss som frukt og grønnsaker, er luksus og koster mye i et land hvor mye kunne dyrkes om den politiske ledelsen hadde tenkt litt mer på undersåttene enn egen fortjeneste.

Da vi besøkte skolen, ble vi møtt av nysgjerrige blikk, kanskje håpet de at det var deres fadder som kom?

Noen opplever aldri at deres "sponsorer" kommer på besøk, men alle elevene blir godt ivaretatt selv om de ikke har en spesiell sponsor. Annebjørg og hennes høyre hånd på skolen tenker på alle.

Å få møte sitt fadderbarn var en sterk opplevelse. "Mitt barn" var blant de største så hun gikk på skole om ettermiddagen. Hun bodde med bestemor og onkel i en "com-pound," som de fleste boliger i området.

Da jeg overbrakte gaven, ble jeg invitert med hjem og takket, litt spent, ja til det. Onkel snakket litt engelsk og hadde noe skolegang, men ingen jobb. En ganske vanlig situasjon for mange. "Binta" kunne også snakke litt engelsk for engelsk er språket de lærer på skolen.

Ellers har de forskjellige språk etter hvilken stamme de tilhører. Hjem vi besøkte var veldig nedslitte, nesten uten møbler og uten både vann og strøm. I regntiden er malaria-

myggen svært plagsom. Vi betalte for myggnett til de som ikke hadde. Annebjørg og hennes høyre hånd sørget for at de ble gitt til dem som trengte det mest. Hun så til at de ble laget av lokale kvinner, som dermed skaffet seg en inntektskilde.

Annebjørg arbeider nå med å få til videre skole for de som har gått på ABC Nursery School. I tillegg skulle de velge barn som skulle begynne på skolen neste skoleår. Flest jenter og de fra hjem med dårligst råd skulle prioriteres. Kvinnene er viktige, og det er flott at flest mulig lærer seg å lese og skrive. Kranglete byråkrati er en ekstra utfordring for Annebjørg. Men, etter så mange besøk i landet og med etter hvert gode kontakter, kommer hun videre med det hun driver med. Snakket en med lokale sjåfører, fikk en høre hva "Ann" stod for.

Alle visste hvem hun var og hun ble sett på som en person som kunne ordne med all slags problemer. En bestemor med leggsår for eksempel, Annebjørg måtte bruke en kveld på Helseneteret som driftige, norske damer har jobbet fram, ble åpnet i november, men selv om helseministeren stod for åpningen, stod de fleste lokale med senger fra Veiatun tomme.

Annebjørg ordnet opp med medisiner og personalet var ansatt, så etter nytt møte med

Innsenderen er imponert over jobben Annebjørg Juliusen gjør for barn i Gambia.

helseministeren må det vel komme i gang. Behovet er enormt.

Omskjæring av jenter er et annet problem som oppstår Annebjørg og andre norske som er engasjert i Ebo-Town. Hvilke lidelser det påfører jentene kan vi knapt forestille oss. Seremonien blir gjennomført for yngre og yngre jenter for at protestene skal bli mindre. Bestemødrene leder an, og de tror at kjønnslemlestelsen er nødvendig. Å snu en slik tradisjon krever både kløkt og kunnskap, og her må gambiske kvinner selv være toneangivende. Annebjørg har bidratt med kurs i regi av en spesiell organisasjon som bekjemper kjønnslemlestelse og jobber for flere kurs.

Hva kan vi her hjemme bidra med for å gjøre det viktige ar-

beidet i Gambia mulig? Svaret er selvfølgelig å bidra med penger, noe mange gjør. Gaver i form av nødvendig utstyr er også kjærkomment og til høsten går nye containere. Rektors kontor på skolen var møblert med "det gamle lensmannskontoret" i Modum, og alle pultene så norske ut. Puslespill og Lego var av skandinavisk opphav. Mange moinger har vært og er gavmilde, men alt er havnet der takket være det Annebjørg startet. Bare å ta av seg hatten – (og den er god å ha i varmen i Gambia!)

Møter du noen som selger smykker eller vesker fra Gambia eller lodd til inntekt for Ebo-town: Kjøp! Du støtter et viktig arbeid og inntektene av salget går garantert ikke til administrasjon.

Anne Lise Haugerud.